

HÀNH TRÌNH ĐẾN BIC Ở PARIS

Tôi đã lên kế hoạch cho chuyến đi và báo với Chanel rằng ba tuần nữa tôi sẽ đến Paris.

Ngoài mẫu thông tin duy nhất ấy ra, cô vẫn kín đáo và dè dặt, đúng kiểu phụ nữ Pháp. Cô không hỏi gì thêm.

Thời điểm tôi lên đường tuân theo một logic rất chính xác.

Tôi sắp lĩnh khoản lương hưu hằng tháng 351 euro, và có số tiền ấy tôi mới đi được. Câu hỏi thật sự không phải là tôi có đi được hay không, mà là đi bằng cách nào.

Tôi gọi cho một người bạn thường xuyên lái xe tải tuyến quốc tế, và chúng tôi thỏa thuận anh sẽ cho tôi đi nhờ.

Tuy vậy, trước khi nhận lời, tôi cần biết anh chờ gì. Lỡ thùng xe chất đầy gia súc thì tôi sẽ phải chịu trận với cái mùi.

Mẹ Gillette chưa bao giờ nhân nhượng với các con ở một điểm: vấn đề không bao giờ nằm trong đầu; nó chỉ tồn tại trong những hành động tạo ra giải pháp.

Về chỗ ở, tôi đã tìm được một phòng ở ghép ngay ngoài thành phố. Giá mười hai euro một ngày.

Chỗ ấy nằm gần ga cuối của tuyến metro, và đi lại vào thành phố chỉ tốn ba euro mỗi ngày.

Tôi sẽ ở lại không quá ba ngày, không phải do lựa chọn mà do tính toán.

Đến lúc anh bạn tài xế xe tải giao xong hàng ở Brussels thì tôi đã sẵn sàng cho chuyến về, và lần này tôi sẽ chẳng bận tâm anh chờ gì.

Ngày lên đường rồi cuộc cũng đến.

Hai giờ sáng, vợ tôi hỏi tôi đi đâu.

Bà thấy tôi đứng đó với chiếc va li kéo, ăn mặc bình thường.

Tôi bảo bà rằng tôi được dịp dự một cuộc gặp liên quan đến công việc, dù chẳng biết người ta sẽ mời mình vào vai trò gì.

Tôi đoán rằng, với trình độ của tôi, vị trí cao nhất còn trống chắc là nhân viên kho.

Tôi sẽ không chọn gì cả. Tôi chỉ nhận nếu thấy thích.

Eugenio đã đỗ xe tải ở đầu con đường dẫn vào nhà tôi.

Vừa tới chỗ anh, mối bận tâm đầu tiên của tôi là tìm hiểu xem anh chờ gì.

Bạn sẽ không tin đâu. Thùng xe chở nhựa gửi tới BIC Belgium, nơi người ta sẽ dùng nó để làm bút.

Ha ha ha.

Suốt chặng đường ba mươi hai tiếng từ Reggio Calabria đến Paris, chúng tôi chỉ dừng ở các trạm dịch vụ trên đường cao tốc để đổ dầu, ăn uống và đi vệ sinh.

Trong lúc đó, Eugenio liên tục đổi giấy tờ của máy ghi hành trình. Mỗi lần đổi, trên giấy lại hiện tên một tài xế khác. Cầm lái thì lúc nào cũng là Eugenio. Vậy mà hệ thống ghi nhận sáu tài xế khác nhau.

Chỉ riêng điều đó đã đủ để hiểu rằng tôi đang ở trong một hệ thống vận hành không ra sao, và đây là giải pháp duy nhất người ta tìm ra để giảm chi phí.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới ngoại ô Paris.

Eugenio thả tôi xuống gần một ga metro, cũng chính là ga tôi sẽ phải tìm lại khi đến lúc trở về.

Anh hỏi tôi đi đâu.

Tôi đáp: “Tôi đi gặp mấy người phụ nữ.”

Anh nhìn tôi và nói: “Sức mạnh của tình dục.”

Ferdinando